

לזכרו של סהר ברוך

כשתמי, אמו של סהר, היתה בהיריון היא שמה לב לכך שמועד לידתו קרוב לתאריך פטירתה של אחותה, שמתה צעירה בשל מום בלבה. היא היתה מדברת עם העובר שלה ומבקשת ממנו לחכות קצת, רק שלא ייולד באותו התאריך, כמה חששה ממזל רע. סהר שמע לה, ונולד ב-25 בנובמבר 1998, אח לגיא הבכור, בן שני למשפחה שאחר כך יצטרפו אליה עוד שני בנים – עידן ז"ל, וניב. באותם ימים גרו בקיבוץ דגניה ב'. זמן קצר לפני לידתו חזרה תמי עם משפחתה הקטנה אל בארי, הקיבוץ שבו נולדה וגדלה.

סהר, ילד חולמני ומלא אנרגיה, היה בעל כשרון מוזיקלי טבעי וניגן באורגנית ובחצוצרה. הוא אהב לרכוב באופניים וללמוד ג'ודו, אך יותר מכל אהב לקרוא ספרי פנטזיה ולשחק במבוכים ודרקונים. הוא היה נכנס אל עלילות הספרים שקרא וחי אותן בעוצמה, לעתים גם לא נרדם בלילות כי פחד למצוא את עצמו בחלומו לכוד במבוך הסיפור בלי יכולת להימלט. שעות על שעות ישב והקריא לאחיו הקטנים מן הספרים, כך הדביק גם אותם באהבת הפנטזיה והאנימה. יחד שרו שירים יפניים, צפו בסדרות וסרטי אנימה ודמיינו את עצמם בתוך הסיפורים. ציירו לכם בית כזה, עם ארבעה בנים על הספה: שמח, תזזיתי ורועש.

סהר גדל מהר. בגיל חמש היתה לו קפיצת גדילה נדירה בעוצמתה, של חמישה-עשר ס"מ, וגבו התארך בבת אחת. כאבי הגדילה היו קשים אבל הוא שמח לגבוה, הרי בגן הילדים אמרו שמי שיאכל אוכל בריא יהיה גדול וחזק וזה בדיוק מה שסוהר רצה. היה קסם מיוחד בידיעה הילדית הברורה, הבלתי ניתנת לערעור, שלמעשוי יש השפעה על העולם, שאפשר לרצות ולהצליח. נעם לו להתחזק: בטויל משפחתי באופני שטח, כשהיה קטן, זעק לאמו שתזמין לו מסוק כי כבר אין לו כוחות להמשיך. ועכשיו, כשגדל קצת, הוא כבר עושה את המסלול האדום שאמא לא מצליחה.

ילד שקט ומופנם, בקבוצת 'אננס' של ילדי בארי התחבר בעיקר עם הבנות, ואפילו הצטרף לקבוצת היוגה שלהן בבית הספר, הרי תמיד סלד ממשחקים אלימים והעדיף לצפות בסרטי אנימה או לפתור חידות מתמטיות על פני בילוי פרוע עם חבריו. ובכל זאת, בחגיגה הקיבוצית של שנת בר המצווה הוא מתעופף בקלות על האומגה, מטפס בזריזות על החבלים, קופץ בין להבות האש ומופיע על הבמה בהנאה גלויה. גם בחוג הקיאקים של המועצה האזורית בלט ביכולותיו הפיסיות ובכושר המנהיגות שלו, זה גם היה משהו שהאחים נהנו לעשות יחד. בימים ההם גם התחיל לבלוע ספרי מדע בדיוני באנגלית. הוא כמעט אף פעם לא קנה לעצמו דברים, והסתפק במועט, חוץ מן הספרים – הפינוק היחיד שהרשה לעצמו. היה מסובך לקנות לו בגדים, וגם הוא לא התעניין בזה במיוחד, האחים נהגו ללבוש זה את בגדיו של זה.

סהר למד בתיכון 'נופי הבשור' וגילה כשרון מובהק לתחומים הריאליים, בעיקר בכימיה, פיזיקה ומתמטיקה, מקצועות שנהנה ללמוד והתייחס אליהם כחידות היגיון שכיף לפתור. מתוך אותה הנטייה הצטיין גם בשחמט, השתתף בתחרויות ולעתים גם זכה בהן. הכנת אוכל, אפייה ובישול היו אהבה נוספת, שסוהר נהנה לחלוק עם

אביו ועם יקי שגיא, הקונדיטור של בארי. כשרונו התבטא גם בנטייתו האמנותית, שנדחקו קצת מפני הנטיית הריאליזם - הרי תמיד התרו בו שעם אמנות לא קונים במכולת - אבל הזדהו בשיער הארוך והמתנפנף שהקפיד לגדל מאז גיל 13 ולא היה מוכן לקצץ בשום פנים ואופן. זו היתה תעודת הזהות שלו, הסמל המסחרי שלו, האישיות שלו, זה היה סהר. רק ערב הגיוס לצבא הסתפר ותרם את שיערו לעמותה לחולי סרטן, אבל לא הסכים לצאת מן הבית, שלא יראו אותו כך עירום ממניפת השיער הארוכה. ומיד אחרי השחרור שב לגדל את שיערו כמו שרצה תמיד.

סהר התגייס לחיל הים, כמו שרצה, ושירת על סטי"ל, שם שהה תקופות ארוכות בגלל משבר הקורונה. הוא השקיע בלימודים ובהכשרה לחיל, והרשים את חבריו כשלמדו לבחינות הקורס, תמיד פנו אליו כדי לקבל הסברים בהירים, מפורטים ומקצועיים. הוא התעניין מאוד במערכות חשמל ושאל את אחרים על תחום זה בספינה, אך לבסוף שירת כמנוען של הסטי"ל, תפקיד שמשך אותו פחות. בכל זאת, היה משהו מיוחד וחלומי בחיים על ספינה וביציאות להפלגות ארוכות. בתקופה ההיא היה ברור שקורה לו משהו טוב, הוא נפתח וצמח, בטחונו העצמי התחזק ועמו האמונה שלו ביכולותיו והציפיה להגיע רחוק ולראות עולם. יותר מכל חלם לנסוע ליפן, מולדת האנימה. כבר לימד את עצמו יפנית בסיסית, והיה כל כך בקיא ומעורה בדמויות וביוצרים הבולטים, בתרבות היפנית, באוכל ובאמנות.

הקורונה שיבשה את תכניותיו של סהר לממש את החלום הגדול על יפן והוא החליט לדחות אותו למועד נוח יותר. אחרי השחרור מן הצבא עבד בחינוך בבארי ובבית הספר היסודי שבו למד כילד, 'ניצני אשכול', שם חנך ילד שהתמודד עם קשיים והיה מדריך אהוב ונערץ שזכה גם בהערכת ההורים. אחרי שנה בחינוך עבד במשך חצי שנה במפעל הקיבוצי 'דפוס בארי' ואז יצא להגשים חלום נוסף: שביל ישראל. בהתחלה טייל לבד, אך לאורך הדרך גילה כמה נעים לו לטייל עם אנשים ולהכיר אותם בהליכות המשותפות, בעיקר קבוצת בנות דתיות שנהנה במיוחד לטייל אתן ויצר עמן קשר קרוב. זו היתה הכנה נהדרת לטיול התרמילאים הגדול בדרום אמריקה, אליו יצא לבדו.

סהר היה 'טייל טבעי', מסתגל במהירות לתנאי שטח, לנדודים, טרקים ומפגשים ארעיים, הרפתקן מוקסם, שיכור מן הנופים המדהימים. הוא חזה בנהרות האדומים בפרו, עבר במדבריות המלח ובמכרות הכסף בבוליביה וראה את מפלי האיגואיסו בגבול ארגנטינה-ברזיל. נמשך לחוויות 'הישרדות', גם מסוכנות, טיפוס הרים, בניית רפסודות, צניחה חופשית, שיט אקסטרים; פחות למסיבות, ויותר לטבע, לתרבות, לאוכל ולאנשים. בדרכו פגש טיפוסים שונים ומשונים שהגיעו מכל מקום בעולם, קושר קשרים מעניינים ובריתות קצרות-מועד עם טיילים רבים כמותו. פעמיים איבד את כרטיס האשראי שלו ופעם אחת גם את הטלפון הנייד, בכל זאת היה לו קשה להיעזר באחרים וניסה להסתדר בכוחות עצמו גם בתנאים כאלה. פעם אחת למשל בילה את הלילה באתר אוהלים בתנאים של קור עז. רק אחרי שכנועים רבים נעתר להיעזר בכספם של בני משפחתו ולסבול קצת פחות. לבסוף צחק על כל העניין, בכל זאת היה לו מזל, לפחות את הדרכון לא גנבו לו כפי שקרה לאחרים שנקרו בדרכו.

סהר היה שקוע כולו בחוויית הטיול ובמראות שספג אל תוכו, מבין בני המשפחה עידן היה היחיד שידע מתי הוא יוצא לטרקים ולא יהיה זמין, כי היו משחקים יחד שחמט דרך האינטרנט. זה היה אז אירוע מיוחד, להשיג שיחה עם סהר, אך הוא היה מתחשב ומכוון את טיוליו כך שיוכל להתקשר ולברך את הוריו ואחיו בימי ההולדת שלהם.

שמונה וחצי חודשים נמשך הטיול הנפלא, לאחר שסהר דחה שוב ושוב את מועד חזרתו. הוא התקבל ללימודי הנדסת חשמל - תחום שעניין אותו במיוחד - ומחשבים באוניברסיטת בן-גוריון בנגב, וחשב שיחזור מן הטיול די זמן קודם לתחילת הסמסטר, לקחת כמה קורסים כדי להיטיב להתכונן לשנת הלימודים, למצוא דירה עם שותפים בבאר שבע, להכיר מעט את האוניברסיטה ולהסתדר, אבל הוא פשוט לא הצליח להפסיק לטייל, כל כך נמשך אל הנופים והחוויות ולא רצה לעזוב. היה לו קשה לחזור ארצה אל חיי היומיום אחרי תקופה כל כך חופשית ומרגשת. כשחזר סופסוף, הרבה להסתגר בחדרו בקיבוץ ולא שמח לספר על חוויות מן הטיול, והסביר שברגע שאתה מתחיל לספר, מיד אתה מתגעגע ורק רוצה לחזור לשם.

סהר חזר הביתה רק שבועיים וחצי לפני השבעה באוקטובר, זמן חסד קצרצר שהיה למשפחתו לבלות עמו מעט לפני שאבד לעד. באותם ימים ספורים הספיק לעבוד ב'דפוס בארי', לתכנן נסיעה לאוניברסיטה יחד עם דודתו מירב כדי ללמוד קצת את הקמפוס והסביבה ולקנות ציוד לשנת הלימודים המתקרבת, וגם להכיר את מורן, חברתו של אחיו הבכור גיא, במפגש משפחתי לקראת חתונתם המתקרבת (שאחרי המאורעות נדחתה בשנה). אותו מפגש של ארבעת האחים יושבים יחדיו בפעם האחרונה נשאר כזיכרון יקר מפז.

בבוקר השבת השחורה ישן סהר בבית אמו, בחדר הממ"ד. רק הוא ועידן היו בבית כשפרצה המתקפה המחרידה. עידן העיר את סהר ושניהם ניסו לחסום את דלת הממ"ד בארון גדול. המחבלים הצליחו לפתוח מעט את הדלת וזרקו פנימה רימוני יד שהתפוצצו, סהר נפצע קל ברגלו אך הפציעה של עידן היתה יותר רצינית, רסיסים חדרו אל גבו. בכל אותה עת היו בקשר טלפוני עם אמם, ששהתה מחוץ לקיבוץ, ותמי, שהיתה בעברה אחות, ניסתה להדריך את סהר כיצד לטפל בעידן. סהר לא נלחץ, היה ממוקד ושקול, מלא דאגה לעידן ונחוש לטפל בו היטב, והרגיע מאוד את אחיו הפצוע. בשעות הצהריים העלו המחבלים את הבית באש, וסהר החליט שהם חייבים לחלץ את עצמם דרך חלון הממ"ד ולהתחבא בשיחים. לאמו אמר שמוות בשריפה כואב יותר. עידן סבל מהתקף אסתמה, וסהר עזר לו לצאת מן החלון והוציא גם את הכלבה פפסי, אך התעכב כדי לחפש את המשאף

של עידן בבית הבוער, בעזרתה של תמי שהיתה על הקו כל הזמן. זו היתה השיחה האחרונה ביניהם. הקשר נותק בשעה 12:03. עידן נרצח במקום על ידי המחבלים, ככל הנראה לנגד עיניו של סהר. במשך למעלה משלושה שבועות לא היתה וודאות באשר לגורלו של סהר, עד שנודע שנחטף. ב-2 בדצמבר קיבלה המשפחה הודעה שסהר בחיים, והתקווה לשוב ולראותו ניצתה בכל כוחה.

שוביו של סהר גילחו את שיער ראשו ונהגו בו כאילו הוא חייל. ככל הנראה עבר את רוב ימי השבי כשהוא לבדו בחברת מחבלי חמאס, שם גם ציין את יום הולדתו ה-25. ב-8 בדצמבר 2023, בנר ראשון של חנוכה תשפ"ד, נודע כי סהר נרצח בשבי חמאס. יהי זכרו ברוך לעד.

סהר טרם הובא לקבורה בישראל.